

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.4437

Dosar nr.610/64/2004

Ședința publică de la 20 noiembrie 2014

Președinte: .X.	- judecător
.X.	- judecător
.X.	- judecător
.X.	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. pentru Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței nr..X. din 2 decembrie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Cauza a rămas în pronunțare la data 6 noiembrie 2014, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să formuleze concluzii scrise, a amânat pronunțarea deciziei la data de 20 noiembrie 2014.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Soluția instanței de fond

La data de 8.06.2004 reclamanta S.C. .X. SA a chemat în judecată, pe pârâțul Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.X., solicitând anularea Deciziei nr.152/2004 emisă de pârâtă privind refuzul acesteia de soluționare a contestației

formulate pe cale administrativă de reclamantă împotriva procesului-verbal nr..X. din 7.04.2004 încheiat de organul de control fiscal .X. și obligarea pârâtei Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor la soluționarea pe fond a contestației, precum și suspendarea executării titlului de creanță.

În motivarea acțiunii, s-a arătat că în urma unui control desfășurat la societatea reclamantă de Ministerul Finanțelor Publice prin Direcția Controlului Fiscal .X., s-a emis procesul-verbal nr. .X./7.04.2004 încheiat de inspectorii de specialitate .X., .X. și .X..

Potrivit actului menționat, în sarcina S.C. .X. S.A. s-a reținut ca și datorie la bugetul de stat, suma de .X. lei compusă din: majorări de întârziere și dobânzi aferente impozitului pe profit-.X. lei; penalități de întârziere aferente impozitului pe profit - .X. lei; majorări de întârziere și dobânzi aferente TVA de plată - .X. lei; penalități de întârziere aferente TVA de plată - .X. lei; impozit pe profit suplimentar - .X. lei; majorări de întârziere și dobânzi aferente impozit pe profit-.X. lei; penalități de întârziere aferent impozit pe profit -.X. lei; TVA de plată suplimentar - .X. lei; majorări de întârziere și dobânzi aferente TVA - .X. lei; penalități de întârziere aferent TVA- .X. lei.

Împotriva acestui proces-verbal reclamanta a formulat contestație la M.F.P. - Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția de Control Fiscal .X., în care a solicitat: anularea procesului-verbal atacat, ca netemeinic și nelegal și, în baza art.179 Cod procedură fiscală, suspendarea executării actului administrativ fiscal, până la soluționarea contestației.

Pe fond, reclamanta S.C. .X. SA a solicitat organului de soluționare a contestație următoarele: referitor la cap. I din procesul-verbal, admiterea contestației formulate, desființarea acestuia cu consecința recalculării majorărilor de întârziere, dobânzilor și a penalităților aferente impozitului pe profit; în ceea ce privește cap. II din procesul-verbal, admiterea contestației formulate, desființarea acestuia cu consecința anulării sumelor stabilite la plată în sarcina societății reclamante.

Astfel, în ceea ce privește cap. I din procesul-verbal, reclamanta a arătat că organul de control nu a avut în vedere la întocmirea actului de control un element deosebit de important și relevant în cauză, și anume faptul că în ceea ce privește contractele de vânzare nr. .X./14.12.1995, nr. .X./07.03.1997, nr. .X./17.11.1995, nr. .X./08.12.1995, în speță își găsesc aplicabilitatea prevederile art.83 (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

În ceea ce privește cap. II din procesul-verbal, reclamanta a arătat că în cuprinsul acestui capitol din procesul-verbal contestat organul de control a reținut pe baza unor constatări ale organelor P.N.A. și nu pe baza propriilor constatări, că societatea reclamantă în perioada 2001-2003 a vândut prin interpuși un număr de 4 imobile procedând în baza art. 22 alin. 2 din O.U.G. nr.217/1999 și art. 27 din Legea nr.414/2002 la reconsiderarea prețului real al tranzacțiilor, luând în calcul valoarea de revânzare a imobilelor în cauză.

Reclamanta a solicitat a se dispune suspendarea executării până la judecarea fondului cauzei. S-a apreciat de către reclamantă că documentele depuse dovedesc cu prisosință că lucrurile sunt cel puțin neclare în ceea ce privește modul de control și actele eminate de pârâtă.

Acțiunea reclamantei a format obiectul dosarului nr. .X./ 2004 al Curții de Apel .X..

Întrucât în dosar a fost dispusă măsura suspendării judecării cauzei în baza prevederilor art. 244 pct.2 alin.1 Cod procedură civilă, până la soluționarea definitivă a dosarului penal privind plângerea formulată de pârâtă împotriva reprezentanților legali ai societății reclamante .X. și .X., cauza a fost suspendată începând din 2.07.2007 fiind repusă pe rol la data de 15.04.2013.

S-au efectuat demersuri la instanțele penale pentru a aflat stadiul soluționării dosarului penal nr. .X./2009.

În urma relațiilor primite de la Curtea de Apel .X., instanța a pus în vedere părților pin încheierea de ședință din 16 septembrie 2013, ca acestea să formuleze punct de vedere cu privire la

menținerea măsurii suspendării judecării acestei cauze până la soluționarea definitivă a dosarului penal.

Față de durata mare de timp în care nu a fost soluționat definitiv dosarul penal și față de poziția părților văzând că referitor la reclamantă s-a deschis procedura insolvenței, instanța a citat și administratorul judiciar .X. S.P.R.L., pentru a-și formula un punct de vedere cu privire la soluționarea acestei cauze.

La termenul de judecată din 25.11.2013, instanța văzând că s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsă, față de Legea nr. 554/2004 și față de obiectul acțiunii, văzând procedura legal îndeplinită cu toate părțile a rămas în pronunțare, dând posibilitatea părților să formuleze concluzii scrise la dosar.

Prin Sentința nr..X. din 2 decembrie 2013, Curtea de Apel .X. a admis acțiunea formulată și precizată de reclamanta S.C. .X. SA, prin lichidator judiciar .X. S.P.R.L., în contradictoriu cu pârâtele Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.X., Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. și Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., și în consecință: a anulat Decizia nr. 152/2004 emisă de pârâta Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.X., privind soluționarea contestației formulate pe cale administrativă de reclamantă împotriva procesului-verbal de control fiscal nr..X./7.04.2004 emis de organul de control din cadrul Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., a obligat pe pârâta Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.X. să soluționeze de fond contestația formulată de reclamantă împotriva procesului-verbal de control fiscal cu numărul de mai sus contestat și a dispus suspendarea executării Deciziei și a procesului-verbal contestate, până la soluționarea pe fond a cauzei.

Este adevărat că pe rolul instanței există un dosar penal, dar conform actelor de la dosar, acest dosar penal trenează pe rolul instanței de mai mulți ani, 2004-2013, nefiind finalizat printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Ca atare, instanța a apreciat că nu este corect și echitabil pentru reclamantă ca și societate, persoană juridică ce se consideră

vătămată în drepturile sale conform art. 1 din Legea nr. 554/2004, să nu fie soluționată pe fond contestația adresată pârâtei, întrucât această situație a determinat suspendarea judecării cauzei un timp prea mare și a condus la ideea că nu se respectă principiul dreptului la un proces echitabil și într-un termen rezonabil, prevăzut de art. 6 par.1 din Convenția CEDO.

În opinia instanței, în cauză se impune soluționarea pe fond de organul jurisdicțional competent, a contestației formulate de reclamantă, pentru a se putea depăși calea administrativ procedurală prevăzută de O.G. nr. 92/2003.

În funcție de această soluție, s-a apreciat că reclamanta are apoi deschisă calea la acțiunea în justiție.

În opinia instanței, prin nesoluționarea contestației sale, s-a blocat reclamantei accesul liber la justiție, pentru a se verifica legalitatea și temeinicia procesului-verbal de control fiscal nr..X./7.04.2004 ce a format obiectul contestației administrative.

Astfel, instanța a apreciat că acțiunea reclamantei astfel cum a fost formulată și precizată este întemeiată.

Întrucât, situația reclamantei ca și societate comercială este și a fost afectată, iar procedura de insolvență în care inclusă dovedește acest lucru, instanța a admis și cererea de suspendare a executării deciziei și a procesului-verbal atacate.

2. Calea de atac exercitată

Împotriva Sentinței pronunțată de Curtea de Apel .X. a declarat recurs Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. pentru ANAF.

În motivarea căii de atac, se susține, în esență că, sentința recurată este nelegală și netemeinică, fiind interpretate și aplicate greșit prevederile art.6 paragraful 1 din CEDO.

Recurenta a menționat că la momentul emiterii Deciziei nr.152/2004, organele de soluționare a contestației au apreciat în mod corect asupra incidenței prevederilor art.214 alin.1 lit.a) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicat, cu modificările și completările ulterioare (art.178 de la momentul emiterii deciziei) și a solicitat admiterea recursului formulat și pe

cale de consecință, respingerea acțiunii reclamantului ca neîntemeiată.

Recurenta-pârâtă a arătat că pentru sumele contestate se efectuează cercetări penale care au prioritate în analiză față de cauza civilă dedusă judecății în fața instanței. Astfel, organele de soluționare a contestației au avut în vedere comunicarea din 20.05.2004 emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. din cadrul dosarului nr..X./2003, potrivit căreia s-a dispus începerea urmăririi penale împotriva administratorilor reclamantei sub aspectul infracțiunii prevăzute de art.11 lit.c) din Legea nr.87/1994, republicată, raportat la art.17 lit.c) din Legea nr.78/2000.

S-a susținut că în cauză trebuie să se țină seama de existența dosarului penal nr..X./2009 de pe rolul Curții de Apel .X., în cadrul căruia administratorii reclamantei au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor menționate anterior, fiind pronunțată Sentința penală nr..X./ 23.12.2013.

4. Soluția instanței de recurs

Înalta Curte, analizând recursul formulat, reține că acesta este fondat, pentru considerentele ce urmează a fi expuse în continuare.

Astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, Decizia nr.152/2004 a fost emisă în temeiul art.178 din Codul de procedură fiscală (în prezent art.214 alin.1 lit.a din același act normativ), potrivit căruia: „(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când: a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă; (3) Procedura administrativă este reluată încetarea motivului care a determinat suspendarea”.

Astfel, soluționarea plângerii prealabile a fost suspendată prin Decizia nr.152/2004, care formează obiectul contestației în cauza de față.

În cauză, nu au fost contestate apărările recurente-pârâte privind existența dosarelor penale nr..X./2003 și nr..X./2009, în care s-a pronunțat Sentința penală nr..X./23.12.2013, care nu este definitivă, însăși intimata-reclamantă a confirmat la termenul de judecată din 28.10.2013 existența dosarului penal nr..X./2009 care nu a fost soluționat definitiv.

Rezultă din cuprinsul hotărârii recurate că instanța de fond nu a înlăturat starea de fapt și nici incidența dispozițiilor art.214 alin.1 lit.a) Cod procedura fiscală (art.178), ci a statuat că plângerea prealabilă nu a fost soluționată într-un termen rezonabil, cum prevăd dispozițiile art.6 paragraful 1 din CEDO.

Or, dispozițiile legale citate anterior și situația de fapt necontestată, conduc la concluzia că este legală măsura suspendării, prin decizie motivată, a contestației administrative astfel cum prevăd expres dispozițiile art.214 alin.1 lit.a) Cod procedură fiscală (art.178).

În mod firesc, reluarea procedurii administrative și soluționarea contestației se va realiza numai după soluționarea definitivă a sesizării penale, conform principiului *penalul ține în loc civilul*.

De altfel, dispozițiile art.214 din Codul de procedură fiscală, OG nr.92/2003 republicată, au fost supuse controlului de constituționalitate al Curții Constituționale, care, în nenumărate rânduri a statuat că acestea sunt constituționale (a se vedea Decizia nr.56/2013, Decizia nr.1237/2008).

Instanța de contencios constituțional, examinând constituționalitatea prevederilor art.214 alin.1 lit.a) din OG nr.92/2003 a statuat că este firesc, în virtutea principiului menționat anterior, că procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrative fiscale să fie suspendată până la încetarea motivului care a determinat suspendarea. Aceasta deoarece, hotărârea definitivă a instanței penale este opozabilă organelor fiscale competente pentru soluționarea contestației.

Prin urmare, decizia contestată are ca temei dispoziții legale care nu sunt afectate de nici un viciu de neconstituționalitate, iar situația de fapt este cea descrisă de recurenta-pârâtă, nefiind soluționată definitiv latura penală.

Față de considerentele expuse anterior, instanța de recurs apreciază că Decizia nr.152/2004 contestată, este legală și temeinică.

În ceea ce privește soluția asupra cererii de suspendare a executării Deciziei nr.152/2004 și a procesului-verbal de control nr..X./2004, se reține că aceasta este netemeinică și nelegală.

Pe de o parte, astfel cum s-a reținut anterior, Decizia nr.152/2004 se bucură de prezumția de legalitate confirmată de instanța de control judiciar și, în consecință, nu sunt întrunite cerințele cumulative prevăzute de art.14 din Legea nr.554/2004 referitoare la cazul bine justificat și prevenirea unei pagube iminente.

În ceea ce privește procesul-verbal menționat în cauză, acesta nu este un act administrativ fiscal în sensul art.41 din Codul de procedură fiscală, care poate fi supus cenzurii instanței de contencios administrativ, inclusiv în cadrul unei proceduri care vizează suspendarea executării actelor administrativ-fiscale, în raport cu dispozițiile Titlului IX – art.215 din același act normativ.

În altă ordine, instanța de fond a admis anularea Deciziei nr.152/2004 și a procesului-verbal de control nr..X./2004, a dispus suspendarea acestora până la pronunțarea soluției pe fond, deși astfel de solicitare nu mai avea obiect.

Față de toate considerentele expuse, Înalta Curte, în temeiul art.312 alin.1 Teza I din Codul de procedură civilă, art.20 din Legea nr.554/2004, va admite recursul, va casa sentința recurată și va respinge acțiunea formulată de reclamantă ca fiind neîntemeiată.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursul recursul declarat de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. pentru Agenția Națională de

Administrare Fiscală împotriva Sentinței nr..X. din 2 decembrie 2013
a Curții de Apel .X. – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința recurată și respinge acțiunea ca neîntemeiată.
Irevocabilă.,

Pronunțată în ședință publică, astăzi 20 noiembrie 2014.

JUDECATOR,

.X.

JUDECATOR,

.X.

JUDECATOR,

.X.

MAGISTRAT ASISTENT,

.X.